

Arrest

nr. 161 847 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. KEIRSEBILCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 augustus 2015 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mevrouw, die verklaart te heten:

(..)

nationaliteit: Irak

+ minderjarig kind:

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: Betrokkene heeft meermaals gebruik gemaakt van een (ver)vals(t)e Iraakse identiteitskaart. Op 04.05.2012 heeft zij in België asiel aangevraagd. Ze legde toen reeds deze (ver)vals(t)e identiteitskaart voor. Betrokkene heeft bij haar aanvraag 9bis dd. 11.06.2015 wederom de (ver)vals(t)e Iraakse identiteitskaart voorgelegd. Zij blijft bijgevolg volharden in haar frauduleuze activiteiten. Betrokkene heeft jarenlang de Belgische overheid doelbewust misleid dooreen (ver)vals(t) identiteitsdocument te gebruiken. "

1.2. Op 20 augustus 2015 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

(..)

nationaliteit: Irak

Haar minderjarige dochter (..) van Iraakse nationaliteit volgt de administratieve situatie van haar moeder, maar is uitgesloten van hieronder vermeld inreisverbod.

wordt een inreisverbod voor 4 (vier) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.08.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 wordt aan betrokkene een inreisverbod opgelegd; het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.08.2015 voorziet geen termijn voor vrijwillige terugkeer,

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, wordt de termijn van het inreisverbod gebracht OP 4 (viert jaar omdat:

o 1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Betrokkene heeft meermaals gebruik gemaakt van een (ver)vals(t)e Iraakse identiteitskaart. Op 04.05.2012 heeft zij in België asiel aangevraagd. Ze legde toen reeds deze (ver)vals(t)e identiteitskaart voor. De asielaanvraag werd op 24.06.2015 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS oordeelde toen:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Iraakse identiteitskaart die u heeft voorgelegd aan het cgvs een vals document betreft. Dit blijkt uit een onderzoek dat is gebeurd door de Belgische Federale Politie (zie verificatieverslag dat werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier van het CGVS). Het feit dat u een valse identiteitskaart voorlegt, doet in ernstige mate twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen mbt uw identiteitsgegevens, alsook aan de waarachtigheid van uw asielaanvraag in het algemeen."

Betrokkene zou eveneens in de loop van haar asielprocedure, inconsistente verklaringen hebben afgelegd over haar identiteitsdocumenten. Tevens zou zij inconsistente verklaringen afleggen over haar Iraaks nationaliteitsbewijs. Bovendien zouden haar verklaringen over de kopieën van haar identiteitsdocumenten, die ze bij haar zou hebben gehad toen ze naar Europa zou zijn vertrokken, uiteen lopen. Uit het verslag van het CDBV dd. 28.05.2009 omtrent de voorgelegde Iraakse identiteitskaart, blijkt het volgende:

"Het document stemt niet overeen met onze officiële documentatie. Bij controle stellen wij vast dat het hier om een totale namaking door middel van kleuren ink-jet print gaat. Het nummer werd niet in boekdruk aangebracht. De stempel zijn in stempelinkt geplaatst en variabele gegevens werden in zwarte inkt aangebracht. Dit bewijst dat het niet om ordinaire kopij van een reeds ingevuld document gaat."

Betrokkene heeft bij haar aanvraag 9bis dd. 11.06.2015 wederom de (ver)vals(t)e Iraakse identiteitskaart voorgelegd. Zij blijft bijgevolg volharden in haar frauduleuze activiteiten. Betrokkene heeft jarenlang de Belgische overheid doelbewust misleid door een (ver)vals(t) identiteitsdocument te gebruiken. Gezien Mevrouw gedurende drie jaar lang reeds in twee verschillende verblijfsprocedures fraude heeft gepleegd, wordt de termijn van vier jaar inreisverbod passend geacht. Deze periode van vier jaar is niet buitensporig lang in vergelijking met het feit dat Mevrouw gedurende een periode van drie jaar reeds tweemaal procedures heeft opgestart gebruik makend van een (ver)vals(t) identiteitsdocument teneinde op een frauduleuze wijze een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Bij het nemen van deze beslissing werd rekening gehouden met de specifieke elementen van de situatie van Mevrouw (...):

Betrokkene haar asielprocedure werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het louter aanhalen dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Irak nog altijd niet gezond zou zijn en dat de toestand er nog steeds onveilig zou zijn, zonder deze beweringen te staven met de nodige bewijsstukken, kan geen nieuw element vormen die een andere appreciatie dan die van de bevoegde asielinstanties zou verantwoorden. Verder heeft Mevrouw geen andere procedures opgestart.

Mevrouw heeft geen kerngezin in België waarvan een of meerdere gezinsleden een legaal verblijf in België genieten, waardoor een inreisverbod strijdig zou kunnen zijn met artikel 8 van het EVRM. Het kindje van betrokkene volgt de administratieve situatie van haar moeder en dient bijgevolg mee terug te keren naar het land van herkomst.

Betrokkene roept de schending van artikel 3 van het EVRM in, hierbij dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleent via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden, aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene haalt eveneens aan dat zij geïntegreerd zou zijn, Nederlandse les zou hebben gevolgd en dat zij werkbereid zou zijn en ze voegt steunverklaringen, een kopie arbeidskaart C, een attest van inburgering, een attest van maatschappelijke oriëntatie, een getuigschrift van beroepsopleiding VDAB, deelcertificaten van de module, brieven en overeenkomsten omtrent de stage, arbeidsovereenkomst en andere documenten inzake Mango toe.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ongeveer 24 jaar in Irak heeft verbleven, waardoor een verblijf van drie jaar in België hier niet tegen opweegt. De aangehaalde elementen van integratie kunnen dan ook niet vergeleken worden met de integratie in het land van herkomst, waar betrokkene geboren is, opgegroeid is en bijna haar hele leven heeft verbleven.

Voor wat betreft de werkbereidheid, het hebben van een job/inkomen is geen voldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie. Immers, dit is een basisvoorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden. Bijgevolg kan op basis van de voorgelegde documenten niet gesteld worden dat de integratie van betrokkene van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Bovendien zullen de kansen die betrokkene gekregen heeft tot het volgen van opleidingen en zullen de werkervaringen ongetwijfeld hebben bijgedragen aan de ervaring van betrokkene, waardoor zij bij terugkeer naar het land van oorsprong of vestiging in een derde land ongetwijfeld extra troeven heeft verworven. Nergens uit het dossier blijkt dat zij in het land van oorsprong of een derde land niet aan de slag zou kunnen. Wat haar kennis van het Nederlands betreft, dient opgemerkt te worden dat het normaal is dat betrokkene in afwachting van haar asielprocedure en van haar aanvraag artikel 9bis haar tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Hoewel deze inspanningen lovenswaardig zijn, wegen ze niet op tegen de fraude die betrokkene heeft gepleegd. Integratie veronderstelt immers ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten/fraude.

De voorgelegde getuigenverklaringen tonen enkel aan dat betrokkene in België sociale banden heeft opgebouwd. Haar verworven sociale en andere vaardigheden in België kunnen ongetwijfeld bijdragen tot de ervaringen van betrokkene, waardoor zij bij terugkeer naar het land van oorsprong of vestiging in een derde land ongetwijfeld extra troeven verworven heeft.

Bijgevolg kan op basis van de voorgelegde stukken niet gesteld worden dat de integratie van betrokkene van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor haar. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat haar leeftijd (zijnde 30 jaar) een bezwaar zou zijn voor het beëindigen van het verblijf in België. Gezien de beperkte tijdsspanne dat zij in België verblijft tegenover haar leeftijd mag aangenomen worden dat zij haar eigen taal nog spreekt en voldoende banden met het land van oorsprong behouden heeft om zich er terug te kunnen integreren. Betrokkene legt alvast niets voor wat doet vermoeden dat dit niet zo is. Betrokkene heeft bovendien zelf tijdens haar asielprocedure verklaard dat haar ouders en drie broers en twee zussen nog in Irak zouden verblijven.

Integratie veronderstelt tot slot ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten/fraude. Aangezien duidelijk blijkt dat betrokkene ernstige fraude heeft gepleegd, kunnen deze elementen van integratie dan ook niet opwegen tegen de gepleegde fraude.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene haar dochter in België onderwijs zou volgen en dat een onderbreking van het schooljaar niet zou kunnen worden geëist, er dient opgemerkt te worden dat het kindje nog maar vijf jaar oud en aldus nog niet schoolplichtig is. Er wordt niet aangetoond dat het kindje geen scholing in het land van herkomst zal kunnen verkrijgen. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Voorts omvat het administratief dossier van betrokkene geen humanitaire elementen, waardoor een inreisverbod van vier jaar disproportioneel zou zijn, gelet op de door betrokkene gepleegde fraude.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekende partij heeft bij schrijven van 1 december 2015 een aanvullende nota toegezonden aan de Raad in toepassing van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waarbij zij bijkomende documenten aan de Raad toestuurt ter ondersteuning van haar zaak.

2.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 39/76, §1 van de vreemdelingenwet niet van toepassing is op onderhavige procedure dat een beroep tot nietigverklaring betreft. Daar de door de verzoekende partij toegestuurde nota een niet voorzien procedurestuk is, dient het uit de debatten te worden geweerd.

Daarenboven wijst de Raad erop dat, in zoverre de verzoekende partij stukken voegt die zij niet ter kennis heeft gebracht aan de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing of waarvan de verwerende partij geen kennis kon hebben voor het treffen van de bestreden beslissing, deze stukken niet dienstig kunnen worden aangebracht om de wettigheid van de bestreden beslissing te ondermijnen. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing immers dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas nadien worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de geboorteakte met vertaling en overschrijvingsbewijzen die verzoekende partij nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de

besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"De beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijving genomen (R.v. St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, Stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering – en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering – gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

"L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient » (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt nr. 32.560, R.A.C.E., 1989).

Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. De motivering moet bovendien afdoende zijn.

"Dit is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vatrekkend van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen" (BOES, M., Administratie Recht, Leuven, Acco, 1994-95, 34).

Bovendien legt de zorgvuldigheidsverplichting aan de overheid een zorgvuldige feitenvinding op (RvV nr. X dd. 23.02.1996).

Onjuiste verklaringen leiden niet noodzakelijk tot ongegrondheid. Verschillende verklaringen kunnen elkaar aanvullen.

In casu dient vastgesteld dat het relaas van verzoekster wel degelijk als geloofwaardig dient aangenomen te worden.

Bij gebeurlijke tegenstellingen of lacunes dient nagegaan te worden of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet (RvS, nr. 78.536 dd. 04.02.1999).

Bovendien dient steeds te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij (RvS, nr. 79.209 dd. 01.03.1999).

Verzoekster werd geconfronteerd met drie verhoren bij het CGVS met telkens een andere tolk met wisselende kwaliteit. Op een bepaald ogenblik begreep verzoekster de vragen zelfs beter dan haar tolk... Er dient dan ook de grootste voorzichtigheid aan de dag worden gelegd om gewag te maken van tegenstrijdigheid. Deze kan immers allerm minst worden toegeschreven aan een inconsistent relaas van verzoekster.

Zodoende is de verwerende partij ten onrechte overgegaan tot een inreisverbod en bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekster.

Minstens is er een schending van de materiële motiveringsplicht. Terzake heeft de verwerende partij niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft zij deze niet correct beoordeeld zodat zij op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Zo argumenteert de beslissing a quo dat verzoekster niet bewijst de Irakese nationaliteit te hebben. De door haar voorgelegde identiteitsdocumenten zouden immers vals zijn.

Nochtans heeft zij deze bekomen via haar moeder van de Irakese autoriteiten zodat er minstens in hoofde van verzoekster geen sprake is van enige fraude, wel integendeel.

Overigens wordt kwade trouw nooit vermoed, maar dient dit te worden bewezen.

Ondertussen werden nieuwe identiteitsdocumenten aangevraagd zowel aan de ambassade als in Irak. Van zodra deze worden bekomen, worden deze gevoegd aan het dossier.

Om deze redenen heeft de verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli

1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort zodat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Tevens wordt met verwijzing naar artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet gesteld dat er geen termijn voor het verlaten van het grondgebied wordt toegekend omdat zij een gevaar is voor de openbare orde en nationale veiligheid, meer bepaald omdat zij meermaals gebruik heeft gemaakt van een (ver)vals(t)e Iraakse identiteitskaart en jarenlang de Belgische overheid op die manier doelbewust misleid heeft.

De tweede bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en wijst erop dat haar een inreisverbod wordt opgelegd omdat het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 augustus 2015 geen termijn voor vrijwillige terugkeer voorziet. Voorts wordt de duur van het inreisverbod met toepassing van artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaald op vier jaar omdat verzoekende partij fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt ten einde toegelaten te worden tot verblijf, meer bepaald heeft zij meermaals gebruik gemaakt van een (ver)vals(t)e Iraakse identiteitskaart. Voorts wordt gemotiveerd omtrent de specifieke elementen eigen aan de situatie van de verzoekende partij en wordt aangegeven waarom deze elementen een inreisverbod van vier jaar niet in de weg staan.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Verzoekende partij betoogt in essentie dat haar verklaringen wel degelijk geloofwaardig zijn en dat zij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot driemaal toe geconfronteerd werd met een andere tolk waarbij zijzelf op een gegeven moment de vragen beter begreep dan de tolk. Er moet dan ook de grootste voorzichtigheid aan de dag gelegd worden waar gesproken wordt over een tegenstrijdigheid. De vorgelegde identiteitsdocumenten heeft zij bovendien bekomen via haar moeder van de Iraakse autoriteiten zodat er in haar eigen hoofde geen sprake is van fraude. Bovendien wordt kwade trouw nooit vermoed, maar moet dit worden bewezen. Verzoekende partij betoogt voorts dat ondertussen nieuwe documenten werden aangevraagd aan de ambassade als in Irak.

2.5. De Raad wijst erop dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarnaar de bestreden beslissingen verwijzen niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure. Bovendien blijkt dat het beroep dat verzoekende partij tegen deze beslissing had ingesteld bij arrest nr. X van 14 oktober 2015 werd verworpen wegens het niet verschijnen noch vertegenwoordigd zijn van de verzoekende partij ter terechtzitting en voormelde beslissing aldus

definitief is. Verzoekende partij kan onderhavige procedure niet aanwenden om nogmaals haar ongenoegen te uiten met betrekking tot voormelde (definitieve) beslissing en deze inhoudelijk bekritisieren. Het is voorts geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegt omtrent de door haar voorgelegde identiteitsdocumenten alsmede het feit dat uit een onderzoek van de Belgische Federale Politie blijkt dat: *“Het document stemt niet overeen met onze officiële documentatie. Bij controle stellen wij vast dat het hier om een totale namaking door middel van kleuren ink-jet print gaat. Het nummer werd niet in boekdruk aangebracht. De stempel zijn in stempelinkt geplaatst en variabele gegevens werden in zwarte inkt aangebracht. Dit bewijst dat het niet om ordinaire kopij van een reeds ingevuld document gaat.”* de verwerende partij zich hierop steunt om haar beslissingen te schragen. Het blote betoog van de verzoekende partij voorts dat zij geen weet had van het feit dat de documenten vals waren en haar dus geen fraude kan aangewreven worden – dit terwijl duidelijk blijkt dat zij er niet in slaagde consistente verklaringen af te leggen aangaande de door haar voorgelegde identiteitsdocumenten en deze vaststelling alleen al doet besluiten dat verzoekende partij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat er een probleem was met haar identiteitsdocumenten - kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.6. Verzoekende partij maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De Minister van Migratie- en Asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenfinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M. Administratief recht, Leuven, Acco, 1990,3 31)”

“Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 190, R.W. 1982-83, 36, noot LAMBRECHTS, W.)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St., REESKENS, nr.21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenfinding (R.v. St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Zoals voormeld is verwerende partij er ten onrechte van uitgegaan dat verzoekster fraude zou hebben gepleegd en inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd. De documenten werd nochtans via de autoriteiten in Irak aangevraagd en eventuele tegenstrijdigheden en lacunes in haar relaas zijn louter te wijten aan de veelheid aan tolken die aan verzoekster werden toegewezen tijdens de verhoren voor het CGVS.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Migratie- en Asielbeleid.”

2.8. In de mate dat de verzoekende partij nog andere dan het zorgvuldigheidsbeginsel algemene beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat zij evenwel na te duiden welke andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom, zodat het middel op dat vlak onontvankelijk is.

2.9. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij in essentie haar betoog herhaalt zoals uiteengezet in het eerste middel. De Raad verwijst dan ook naar zijn bespreking van het eerste middel ter zake. Verzoekende partij maakt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER